

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. december 26-án, karácsony II. napján.

János evangéliuma 1. rész 14. és 16. verse: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. (...) Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.

Kedves Testvéreim!

Karácsony ünnepének a második napja mindig is egy kicsit megkopottabb volt, mint az első, mostanában azonban végképp kezdem érezni az eltűnés jeleit. Az idősebbek még talán tartani fogják, de a fiatalabbakkal mi lesz? Úgy véljük, hogy elegendő egy nap is, mert úgyis ugyanazt halljuk majd a második napon. Az ünnep második napja azonban nem az ismétlésről szól. Nem arról, hogy amit hallottunk több évtizeden keresztül az ünnepek első napján, azt halljuk a másodikon is. Ez a nap rólunk szól. Arról, hogy mennyire vesszük komolyan az ünnepet. Mennyire szánunk oda időt, mennyire hozunk áldozatot Krisztus ügyéért?

Tudom, hogy kisarkítottnak tűnhet ez a mondat, de attól még igaz. Az, hogy ma itt vagyunk, ez az ünneplés komolyan vételéről szól. Az ünnep első napján örömmel figyelünk, ünnepív van csiszolva a lelkünk, de a családi ünneplés után, tulajdonképpen szentestét is számolva, már a harmadik napon, mit lehet még ünnepelni? Ez már inkább a fáradtságunkról, a megfáradásunkról, az idő odaszánásáról szól. Ez az istentiszteletünk a szó nemes értelmében az áldozathozatalról szól.

Amennyiben pedig így van, akkor a karácsony lényegéről szól. Jézus Krisztusban az „Ige testté lett”. Emberré, hús-vér emberré lett Isten teremő ereje, Isten maga. Mi ez, ha nem áldozathozatal? Mi ez, hogyha nem annak a bemutatása, hogy miként szükséges magunkat korlátozni? Tudom, hogy nem nagyon szoktunk erről beszélni, mert olyan fölöslegesnek látszik, de most mégis Isten elém hozta ennek a fontosságát. Isten eljött testben közénk, korlátozta önként a saját hatalmát, hiszen az emberi test korlátok közé szorította.

Gondoljuk csak végig Jézus életútját. Megszületett teljesen kiszolgáltatottan, mint minden egyes ember. Ha a szülei nem gondozták volna, akkor nem élte volna meg a következő napot sem. Isten vállalta mégis ezt a mélységet, hogy a teljes kiszolgáltatottság korlátai közé érkezzon. Hogyha valamilyen vírus megtámadta volna, ugyanúgy beteggé vált volna. A tüdőgyulladás a modern gyógyszerek nélkül rá is veszélyessé lehetett volna. Isten azonban vállalta ezt a korlátot is, a megbetegedés lehetőségét. Ha Jézus nem tudott volna mit enni, vagy inni, akkor ugyanúgy éhen, vagy szomjan halt volna, mint bármelyik ember. Isten vállalta ezt a hihetetlen korlátozottságot is, hogy szüksége van a test fenntartásához élelemre és innivalóra. A golgotai keresztt pedig mindennél világosabban bizonyítja, hogy Jézus Krisztus teste haldó test volt. Pontosan olyan, mint a mienk. Isten pedig vállalta ezt a korlátot értünk. „Az Ige testté lett”.

Aztán gondoljuk csak végig ezt az egészet. A Mindenható Isten olyan testet vett magára, ami egy időben, csak egy helyen tud lenni, mint amilyen a mi testünk is. Olyan testet vett magára, amelyiknek fáj, ha megütik, amelyiknek fáj, ha a hosszú gyaloglástól már a láb minden pontja sajog. Olyan testet vett magára, ami átélte a szomorúságot Lázár sírjánál, és Jézus sírva fakadt. A Mindenható, a mindenre képes Isten azt mondta, hogy korlátozza magát az emberért.

Ez a jelenlegi vírushelyzet, aztán a kicsi kis kiengedés, majd az újabb megszorítások jelezték, hogy az ember nem képes korlátozni magát. Nem arról van szó, hogy akkor most nekünk kellene korlátozni magunkat Istenért. Arról van szó, hogy magunkat kell korlátozni a másik emberért, és magunkat kell korlátozni a saját egészségünkért és életünkért. Amikor pedig volt néhány hét, hogy lehetett utazni, egy kicsit szabadabban menni, akkor mint a kiszabadult csorda, elindultak az emberek. Nem volt korlát, és nem volt önkorlátozás.

„Az Ige testté lett”. Istent nem más korlátozta, hanem önmagát korlátozta. A Krisztusban hívő ember pedig nem azért vesz magára korlátokat, és hoz áldozatot, mert ezt rákényszerítik, hanem azért, mert Krisztusért erre hajlandó. Önmagát korlátozza. Belátom, hogy a földünknek nem jó, ha többet fogyasztok, mint amire szükségem van. Belátom, hogy a teremtett világnak nem jó, hogyha fölöslegesen használlok dolgokat. Olyan kevészer gondolunk bele, hogy az összes kényelmi dolgunk, mindegyik kivétel nélkül, a teremtett világnak kárára van. Krisztusért ezekben is korlátozom magam. Nem azért nem teszem, nem azért nem veszem, mert nem tehetem meg, hanem azért, mert nem akarom megtenni.

Isten nem akarta a hatalmát fitogtatni. Nem akart fényes jelekkel a földre érkezni. Nem akart minden csodát megtenni, amit az emberek vártak tőle. Megtehette volna, de nem tette meg. A karácsony üzenete

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben
2020. december 26-án, karácsony II. napján.***

ez is. Nem csak az, hogy Velünk az Isten. Nem csak az, hogy a Mindenható elkészítette az utat számunkra a mennybe. Hanem ez is, hogy Isten korlátozta önmagát értünk. „Az Ige testté lett”.

Ebben az önkorlátozásban pedig Isten megmutatta végtelen szeretetét felénk. Az énekeinkben is benne van ez a rácsodálkozás. Látjuk Isten szegénységét, de ebben benne van az Ő végtelen gazdagsága. Így fogalmazza meg azt az egyik ének. „Elhagyá gazdagságát, véghetetlen országát, hogy érettünk adja önmagát”. (318. dicséret 3. vsz.) Egy másik ének így fogalmaz: „Mindeneknek teremője, miért vagy ily szegénységbe? Hogy fekszel az aszú szénán, számár s ökrök közt aludván? Nincs-e senki e világon, ki téged befogadjon? Nincsen-e meleg helyecskéd, sem gyengén rengő bölcsőcskéd?” (316. dicséret 9-10. verse) Vagy az az ének, amit majd az istentisztelet végén is énekelni fogunk: „Az életnek szent Ura, dicsőség Királya itt fekszik a jászol mélyén nagy szegényen. Nagy dicsőséges, szent és örök Isten! Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust.” (327. dicséret 2. vsz.)

„Az Ige testté lett”. Ez a szeretet igazi átsugárzása. Sőt, annak a kegyelemnek a felfedezése, ami megjelent Jézus Krisztusban. A testté lett igében ugyanis láthatjuk az „Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal”. Megváltónk telve van mindazzal, amit a mennyből hozott le nekünk. Amikor Ő a közelünkben van, amikor Ő az életünkben van, akkor megkapjuk az Ő gazdagságát.

Ami elérkezett hozzánk a földre, az nem üres. Telve van kegyelemmel és igazsággal. Amikor ugyanis ürességet látunk, az megrendíti az életünket. Olvastam egyszer egy képregényt a gazdag kacsáról, Dagobert Bácsiról. Éppen egy olyan szobrot akart megszerezni, aminek az aranyálarca mögött a jövő látható. El is jutott a megfelelő helyre, ahol négy szobor állt egymás mellett. Az egyik álarca mögött zafirok, a másiké mögött rubinok voltak, a harmadik mögött pedig gyémántok. Nagy reménységgel lépett oda a negyedik szoborhoz, ám amikor kinyitotta az álarcot, akkor csak a nagy ürességet látta. Olyan megrendítő hatással volt rá, hogy a kemény kacska elterült a földön. Az üresség a legrémisztőbb dolog, amivel találkozhatunk.

A gazdagság pedig a legteljesebb, amivel találkozhatunk. A testté lett Igére nézve, Jézus Krisztusra nézve azt a gazdagságot láthatjuk, amiben igazság és kegyelem van. Igazság, amiben észrevevesszük, hogy nem vagyunk méltók a Megváltóra. Az igazság, ami megmutatja, hogyha saját magunknak kellene Isten előtt megállnunk a tetteinkkel, akkor annak csak büntetés lehetne a vége. Ugyanakkor kegyelmet is látunk. Azt a kegyelmet, ami felülírja az igazságot. Azt a kegyelmet, amiben meglátjuk az életünk reménységét. Jézus Krisztus azért jött el a földre, hogy ebben a kegyelemben részünk lehessen.

Sőt, nem csak szimpla kegyelmet kapunk, hanem kegyelmet kegyelemre. Mondhatom nyugodtan, hogy halmozott kegyelmet kapunk. Nem csak szimplán, nem csak keveset, hanem bőségesen. Úgy, mint amikor valaki fagyaltot ad nekünk, és a kehelybe nem csak annyit tesz, mint amennyit kértünk, hanem addig pakolja, amíg szinte ki nem csordul. Istennek Jézus Krisztusban megjelent kegyelme ilyen. Nem csak annyit hozott el, mint amire szükségünk volt, mint ami megszabadít minket a bűntől, hanem azon túl mindazt elhozta nekünk, ami a gazdagságából fakad. Azt a kegyelmet, ami a lelkünket gyógyítja, azt a kegyelmet, amiben örömünk és boldogságunk lehet.

Kedves Testvéreim! Az Ige testté lett. Közénk érkezett. Őbenne megérkezett minden, amire szükségünk van, sőt azon túl is minden. Ebben a meggyőződésben valljuk meg mi is: „Uram, karácsony jön megint... | TE mindig jót teszel velem: | betölti most is lelkemet | ajándékok, a kegyelem.” (Füle Lajos: Ajándékok)

Amen!